

хи или на чиликъ, или да се търкаля въ прѣсното сѣно:

— Хж, хж, и тоя, стариятъ човѣкъ, дето се подетенева нарочно!

Пжтеката за лозята е като пжтека за рая. Липови, лѣскови и дрѣнови младоци, осукани съ кѣпини и хмелъ притискатъ отъ дветѣ страни човѣка, дърпатъ дрехитѣ и, щракатъ по кошницата. Хемъ едва се провирашъ, хемъ се боришъ съ роснитѣ храсти, хемъ си казвашъ на умъ:

— Да се не свърши дано тая пжтека!

Може би шестдесета година дѣдо Илия отиваше самъ къмъ лозята, и чувството, съ което се провираше между зеленитѣ и нѣжни вѣйки, бѣше все сѣщото:

— А-бе каква ти старость? Нѣма старость за душата, не!

— Фр-р-р-р, фр-р-р-р, фр-р-р. . .

Като отговоръ на мислитѣ му изхвъркнаха отъ храститѣ подплашени птици.

Едва се разкастряше мрачината, когато той влѣзе въ лозето. Въ рохкавата, добре обработена прѣстъ, се отпечатваха стѣпкитѣ му и кждравитѣ лозови храсти сякашъ обгалваха съ рѣще своя господарь. А той ходѣше усмихнатъ, като край живи сѣщества, превиваше лозинкитѣ да огледа плода и развълнуванъ поздравляваше:

— Гледай, гледай! Бре, бре, бре! Като кехлибаръ! . .

— Ехъ пѣкъ тука като маслини!

Ц-ц-ц! Далъ Богъ, далъ и придалъ! Какъ да откжнешъ тая хубость? Какъ да сложишъ такова зърно въ тая уста?!

Срѣдъ лозето, на голѣмия камѣкъ, обрасълъ съ тъмнозелень кадифянь мѣхъ, дѣдо Илия си постла кърпата,

отвори гаванката да се за-соли и едва тогава откжсна грозде, което прашѣше въ устата му и отъ всѣко зърно бликваше дивна животодавна влага. Следъ това той тръгна бавно съ кошницата между

лозитѣ да избира грозде за въ кѣщи.

По едно време му се стори, че въ съседното лозе на богатия търговецъ и лихварь Стойко Мацака, оградено съ хубава каменна стена, нѣкой ходи и се чува обикновения